

POKOLKAPU

III.

(részlet)

Áldott a poszt, hol a csontokat kapod.
Ragaszkodsz, holott ha tudnád, munkád
otthagynád. Magad vagy, a láncod marod.

A nyomor humánuma hazugság:
úgy kaphatsz állást, ha jól használhatnak,
csak a munkádban maradhatsz lázasnak,
vagy jogod van azonnal az utcán

fájlalnod laposra rúgott valagad.
Pályád, ha van, csupán foglalkozás,
szárnyaló álmod por, ábrándozás,
robotmód hajszolva hantolod magad.

Gondod hatványon, sajog sovány tárcád,
sorsod a provokált robotolás:
talán jobban dagad majd a bankszámlád.

56 XX.

A hold már túlságosan magasan jár,
ugatás, barnán kuporgó gyárak,
strázsát óv a hunyorgólámpás raktár.

A fáról mámoros kabóca dalol,
a talaj hullámosan bukdácsol
alattam, átjár a langyos fátyol,
látom a táblát, sorompót, vonatot.

Fárasztó munkámat fontosnak tartom,
a gond gyomrom macskajaja holnap.
Agyam gyorsan darabokra robban,
amputálják tudatom, lábam, markom.

Távolban zajtalan robog a vasút,
kútba hullók: sovány, borostás arcot
látok, tarkoponyát - támadóm, a tanúm.

XXI.

Homályból lábal lázasan a látás,
tudom, hol vagyok – a borozóban,
agyam zugában kalapál a fájás.

Hogyan szóljak? Kámforrá vált hangon
tátongok, hal a halászhajóban,
vagy csak álmodom? Tátogok valóban?
Jó volna karom máshová raknom.

Parancs száguldana karcsú húron
s holtpontra fut a halvány gondolatban,
a kar adós marad a mozdulattal,
roskátag hátam tartja a bútor.

Halkuló hangot hallok a hodályban,
ujjak tapogatnak, újra csak csúszom,
kozmoszom kútjába úszom. Homály van...

Halhattam volna. Hogyan maradtam?
balfogásból vágják át sorsfonalam
a párkák s újracsomózták halkan.

Távolok s múltak hosszú sorában
talán, számunkra most szokatlan alak
hasonló sorokra jutva valaha,
alkotott valahogy a homályban:

hány kozmosz hullt már forrón sohába
s a gomolygó porból újra hány sarjad?
tudott valóságom pont a vonalban,
tudatlan sorjáz mások nyomába.

Kozmosz vagy anyag? Hol húzok határt?
saját magamon túl hogy haladhassak,
ha anyag vagyok s tudom a halált?

